

Sõna

**Jumal on tema teinud
Issandaks ja Messiaks,
sellesama Jeesuse,
kelle teie risti lõite!**

Ap 2:36

Möte

See on lõik apostel Peetruse kõnest nelipüüapäeval. Ta selgitab seal kuulajatele, et Naatsareti Jeesus ongi see oodatud Messias. Ja et ta pidigi kannatama ja risti löödama ning siis surnuist üles tõusma. Peetrus rõhutab, et just nii pidigi minema Jumala plaani järgi. Sest oli ju lausa uskumatu, et Messias, Issand ja Kuningate kuningas säärase saatuse osaliseks oleks saanud.

See on paradoks, mis jääbki ristiusu keskmesse: kuidas saab Jumal oma Pojas kannatada ja surra? Inimese mõistusele käib see üle jõu, kuid just selline paradoks teebki Jeesusest Lunastaja ja Päästja.

Palve

Hea Jumal! Sinu plaanile me ütleme: Aamen!

Kirikukellad helisevad!

Meie kiriku kellad on saanud uue, arvutiga juhitava löögiseadme. Nüüdsest helisevad kirikukellad järgmiselt.

Jumalateenistuse kellad kutsuvad 7 minutit enne teenistuse algust.

Suur kell lööb igal täistunnil vastava arvu lööke kella 8-st kuni 22-ni.

Keskpäeva märgib mõlema kella 2-minutiline helin.

NB! Loe lähemalt järgmisest Kodukandi numbrist.

Leerikursus

Kadrina koguduses algab pühapäeval 26. septembril kl 11 jumalateenistusega

kirikus

Ristimine ja leeritõnnistamine jõulu ajal

Info: koguduse õpetaja tel 53458594 või
kadrina@eelk.ee

August Jakobson - kirjanik, kellele meeldis õpetada muinasjuttude kaudu.

2. septembril, käesoleval aastal möödub 117 aastat eesti ühiskonna tegelase, kirjaniku ning draamakirjaniku August Jakobsoni sünnist. August Jakobson oli kirjanik, kes armastas loomamuinasjutte. Sügavalt usklik isa Mihkel jutustanud neid väikesele Kustile igal õhtul.

August Jakobson, kodanikunimega Augustin Jakobson sündis 2. septembril 1904 aastal Pärnus. Töölisklassist pärit tulevane kirjanik tundis juba noorena suurt huvi õppimise vastu. 1926 aastal lõpetas ta Pärnu Ühisgümnaasiumi ja jätkas seejärel õpinguid Tartu Ülikoolis, algul majandus-, hiljem arstiteaduskonnas. Aastatel 1940-1941 sai Jakobsonist kirjastuse „Ilukirjandus ja Kunst“ peatoimetaja. Kirjandushuvilisest Jakobsonist arsti siiski ei saanud. Teise Maailmasõja ajal seisis Jakobson hea selle eest, et säiliks emakeelne kooliharidus. Ta korraldas NSV Liidu tagalas eesti ilukirjanduselu, kogudes inimestelt muinasjutte ning mälestuskilde. Eriolist rõhku pani Jakobson elukestva õppe arendamisele lugude jutustamise ning nende kogumise kaudu. Oluliseks sai juttudes peituv kogemus. Ta leidis, et just muinasjutud kujundavad kõige paremini lapse fantaasiat ning õigeid eluhoiakuid. Elukestvast õppest lähtudes avaldas August Jakobson mitu muinasjutukogu, millest tuntumad on „Õõbik ja Vaskuss“, „Suur onu ja väike vennapoeg“ ning „Puujalaga katk.“

„Eluläte“ toimetus soovib kõigile esimesse klassi minejatele jõudu ja Taevaisa ligiolu ning julgustab kõiki suuremaid ja väiksemaid lugejaid nende raamatutega julgesti tutvust tegema. Head uut kooliaastat!

RANITSALUGU

Erika Esop

Esimesel septembril taas algab kool.

Sügis see värvib esimesi värve, on pinal uus ning aabits uus, ranitski on roosat värvi.

Koolis palju vanu tuttavaid võib näha, suvega neil palju muutunud on keha.

Mõni saanud uue ranitsa, mõni koju unustanud vana aabitsa.

Iga ranits kord räägib oma lugu, kordumatut, vaikides. Sellest poleks ju väga lugu, kui ta just koju ei ununeks.

Erika Esop (1927-1999) oli Eesti lastekirjanik, dramaturg ja prosaist. Tuntuks sai ta aastal 1961, kui hakkas avaldama lasteluulet. On kirjutanud mitu lasteluulekogu ja lühijutustusi. Lastelavastuste „Kadekops“ ja „Kadekops Kädila kuningriigis“. („Kadekops II“) autor.

Poisid Vanavabriku tänavalt.

Järg jutule

„Pihlakavärvide aeg“

I osa

Epilepsiat põdev Joonas Pihlaka talust leidis oma vanaisa tööriistakuurist salapärase lambakasukaga kaetud kasti. Koos oma parima sõbra Toivo Ummelase, ehk Toitsiga seavad nad jalule õigluse ja püüavad jälle saada ühe mõranenud perekonna saladustele. Läheb aga ikka nii nagu keegi kunagi loota ei oska.

Pensionieas matemaatika ja füüsikaõpetaja Helmut Tungal astus aeglaselt kodu poole. See augustikuu lõpp oli kujunenud sootuks teistsuguseks, kui ta oli algselt arvanud. Oh, neid noori. Alati arvavad nad, et kõik maailmas on nii lihtne, nii enesestmõistetav. Siin Nõgesnõmmel seda küll enam kinnitada ei saanud.

Viimase kuu jooksul oli palju juhtunud, vana õpetaja Tungal oli õppinud tundma enesesse tõmbunud Joonas Pihlakat, kelle sisemuses ometi nii palju peitus. Nõgesnõmme inimesi arvas vana koolmeister hästi tundvat, vähemasti neid, kellega ta ise lävis ning vestles. Ta oli juba üsna koduvärvavas, kui kuulis end äkki hüütavat:

„Õpetaja Tungal, on teil minutike aega?“

Vana mees pöördus ja üllatushüüe vallandus ta huultelt:

„Toivo, Toivo Ummelas? Ja mis teil siis mureks on?“

„Härra õpetaja, tahaksin teiega paar sõna vahetada, kui tohib? Pannkoogipiknikul tundus seda teemat teiega arutada nagu kohatu. Nii ma siis lihtsalt järgnesin teile.“

Õpetaja Tungal vaatas Toivot selge umbusuga:

„Ummelas, kas te jälitate mind?“

„Ei, ei, mis te nüüd, härra õpetaja. Tahan sügisest tagasi kooli minna ja tahtsin teilt paluda mõned järeldamistunnid.“

„Te elate ju seal Vanavabriku tänaval, ainsal tänaval, mis Nõgesnõmmel üldse veel alles on? Kas mootorataste putitamisest on isu täis saanud või? Vaadake, ma ei saa teist noortest aru? Mis kohaga teie üldse mõtlete? Kui mõtlete. Ma olen pensionil. Jõuab teile see kohale või?“

„Kas me siis ei olegi selle looga nüüd kõik seotud? Ma mõtlen, et seda lugu Pihlakate perega ja Joonase tervist silmas pidades? Joonas on minu parim sõber. Ma tahan, et tal ja tema perel läheks hästi. Mõistate?“

„Mulle tundub, et ma hakkän alles nüüd aru saama, noormees, mis teil tegelikult mõttes on. Kui ma nüüd õigesti aru saan, tahate te mind Pihlaka talu omadega kuidagi lähedasemaks muuta. Mu vend Eedi on juba eakas ning Vahur ja Joonas, no ütlege ometi mida mina seal muuta saan?“

Toivo tammus mõttes jalalt jalale: „Nii et mingit võimalust siis ei ole?“

„Tulge homme umbes kella kolme ajal uuesti. Ma pean nende järeldamistunnide osas veidi järele mõtlema.“

Toivo Ummelas noogutas ning pöördus koju. Tema õde Diina istus köögis taburetil ja vaatas aknast välja:

„No ja kus siis sina meil kondasid?“

Tulin Pihlakate juurest ära juba pool tundi tagasi. Joonas rääkis mulle kõigest, mis teil seal õsel juhtus. Ei noh, põnev lugu igatahes. Ma tahaksin nüüd ikkagi küsida, et mis edasi saab?“

Toivo istus samuti, vaatas õde kavalal pilgul ning ütles: „Ära muretse, õeke. Ma juba vihjasin sellest vanale Reaalainele.“

„Sina kõnelesid õpetaja Helmut Tunglaga?“ oli õe kord üllatuda.

„Ainult vihjasin, Diina. Ära muretse.“

Lisaks sellele kavatsen ma sügisel kooli naasta. Linna. Tartusse.“

Toivo andis Diina laubale musi ja läks oma tupp. Tütarlaps aga tõsis, ta kõndis kraanikausi juurde ning loputas nägu. Tüdruk leidis, et vaatamata kõigele oli nende üllatus Pihlaka talu rahvale igati hästi õnnestunud. Liigagi hästi ning tal oli selle üle isegi hea meel. Ta istus kööginurka nahkdiivanile ja sulges silmad. Niisiis, Joonas Pihlakas ja Toivo olid leidnud Joonase vanaisa Eedi tööriistakuurist salapärase kasti, kus selgus tõsiasi, et vana Reaalaine oli Pihlakate pere lähisugulane, täpsemalt Joonase vanaonu. Ei, see kõik oli siiski veel väga segane lugu ning vajab settimiseks aega.

Äkki tardus tütarlaps paigale. Ta oli oma edasisest mõttekäigust nii üllatunud, et ei teadnud isegi, kas minna kohe ja rääkida sellest vennale või mitte. Diina teadis, et Joonas Pihlakas oli raskelt haige. Ta põdes epilepsiat. Isa Vahur oli kunstnik ja viibis palju ära, vanaisa Eedi aga oli eakas vanakoolimeelne juht, õpetaja.

Diina läks täis otsustavust köögisahtli juurde. Seda lahti tõmmates, võttis ta välja kirjabloki ning pastaka. Aeg oli Joonas Pihlakale kiri kirjutada ning seda tuli teha kohe. *Järgneb.*